

Tahan kommenteerida laupäevase „Oma Saare“ esikaane artiklit „Kuressaare haigla kirjutab...“. Toodud kommentaaris jääb lugejale mulje, et voodihaigetel ja halvatud patsientidel/klientidel on lamatised loomulik ja möödapääsmatu asi. Juuresolev pilt peaks nagu valmistama meid psühholoogiliselt selliseks räguseks ette. Tahan siinkohal öelda, et lamatis on alati olnud ja on ka tulevikus mitterahuldava hoolduse tundemärk.

Näiteks Soomes on lamava kliendi naha seisukord hooldustöötajate erilise hoole all (sõna otseses mõttes uuritakse igal hommikul sentimeeter haaval üle), sest lamatise korral kaevatakse asutus kohtusse.

Olen nõus, et kodust asutusse tulles võib eakal juba olla lamatis. Kodus hooldavad ju inimesed, kes ei pruugi midagi teada lamatiste profülaktikast ega tänapäevasest ravist. Rääkimata sellest, kuidas on üldse võimalik töölkäival inimesel voodihaige eest nii hoolitseda, et lamatise ei tule?

Mõned kuud tagasi kutsus Päevakeskus üles registreeruma inimestel, kes hooldavad kodus oma abivajavaid eakaid. Kahjuks andis endast teada ainult 3 peret/inimest. Siinkohal edastan Päevakeskuse palve: andke endast teada! Informatsiooni olemasolu korral on võimalik planeerida abi ja koolitusi just Teile!

Nurinat SA Kuressaare Haigla hooldusravi ja hooldekodu hoolduskvaliteedi üle olen kuulnud juba pikka aega. Ilmselt just tänu eelmisel sügisel ajalehes ilmunud artiklitele on minust saanud isik, kellele on juletud kurta. Kahjuks anonüümselt, mis ei ole olnud valdkonna juhtidele piisav argument. Anonüümsus võib tuleneda usalduse ja usu puudumisest, et midagi võiks muutuda, kuid ka väikesele kohale omasest „kõik tunnevad kõiki“ fenomenist.

Eelmine laupäev oli topelt halb päev Kuressaare hoolekande süsteemile, sest ilmus ka artikkel „Postimehes“, mis omakorda paljastas karmi tõtt meie hooldustöö puudujääkidest. Kui omaksed on saanud oma eakale koha hooldusasutusse, siis peavad nad saama ka professionaalset tänapäeva nõuetele vastavat hooldamist. Professionaalsus tähendab, et töötaja teab (on õppinud) ja oskab (on harjutanud) ja omab ka tööks vajalikke isikuomadusi. Tänapäeval on lisandunud ka litsentsi nõue ehk nõe riiklikust dokumendist, kus kinnitatakse töötaja vastavavust kutsestandardile. Teenuse korraldamise eest vastatavad isikud küsivad endale häbenematult palka juurde, kuid arvavad et, hooldekodu töötaja ei tohiks seda teha, sest tal on „südametunnistus“.

Olgem ausad, väikest iluravi on teenuse sisus siiski tehtud – töö on tegevusjuhendaja ja loodame, et tal jätkub entusiasmi jätkata.

Tänapäeval ei ole enam nii, et peame kodanikena olema rahul kõigega, mis ümberringi toimub. Tahaksin anda teada, et Eestis on loodud organisatsioonid, kuhu võib pöörduda kaebuste korral ja oma õiguste kaitseks. Nendeks on:

Inimõiguste keskus – info@humanrights.ee

Eesti Patsientide Esindusühing - epey@epey.ee

Eesti Sotsiaaltöö Assotsiatsiooni eetikakomitee – etikakomitee@eswa.ee . Olen eetikakomitee liige ja olen valmis inimesi ära kuulama, juhul kui ei taheta pöörduda organisatsiooni poole – kai@ametikool.ee

Kõikidel nimetatud organisatsioonidel on olemas oma koduleheküljed.

Kai Rannastu

Kuressaare Ametikool sotsiaalhoolduse kutseõpetaja

ESTA eetikakomitee liige